

LEUL BUCLUCAȘ

Sunt un copil cuminte (zic eu) și pot spune că sunt vesel și fericit. Dar aș putea fi și mai fericit dacă aș avea un animal de companie. Văd în jurul meu copii care au câine, pisică, broască sau papagal. I-am scris de atâtea ori Moșului, mi-am rugat părinții, degeaba însă.

Tot aud că ar trebui să aștept până vom avea o casă mai mare. Păi, am să cresc și eu mare până atunci, nu? Și o să-mi cumpăr singur și câine, și pisică, și papagal, poate și crocodil. Of, ce să mai spun? Mă resemnez, asta este!

Într-o zi, bunica m-a întrebat:

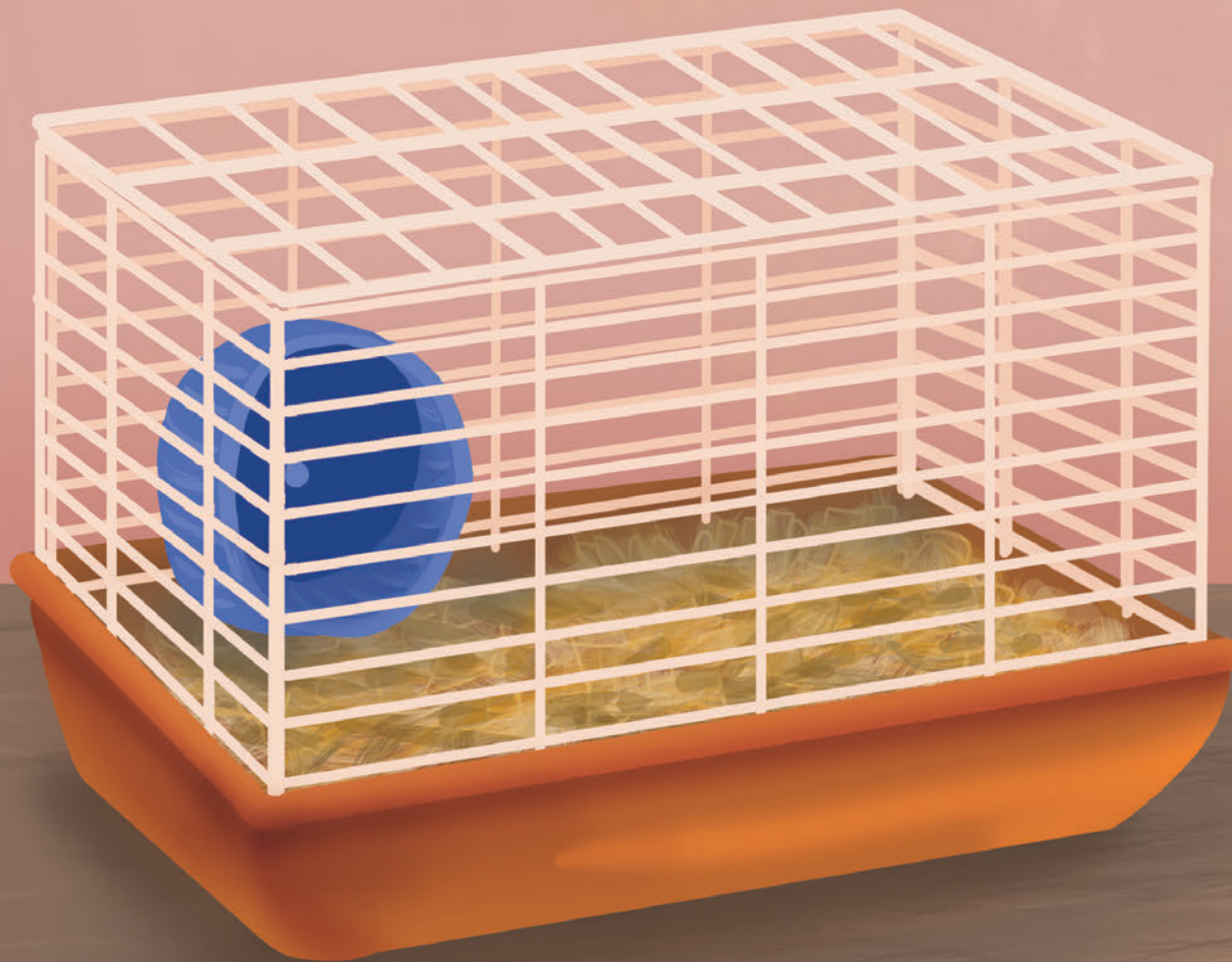
— Te-ai gândit ce îți dorești? Se apropie ziua ta și trebuie să știi ce vrei.

— Știți cu toții ce mi-ar plăcea!

— Ești destul de responsabil să îngrijești un animal? Asta presupune să ai multe îndatoriri. O grijă în plus!

„Vai de mine“, mi-am spus. „Cred că am să primesc un animal mare, fioros, ce mai încolo și încoace. Sunt sigur acum. În sfârșit, mi se împlinește dorința! Ce o să mă mai laud în fața prietenilor mei!“

Abia așteptam, număram zilele rămase. Când a sosit ziua mea, am primit din partea familiei o cușcă mică. În ea... un șoricel mic și speriat! Un hamster. Bravo mie! Ce noroc chior! Mai mic decât ăsta se poate oare? N-am spus nimic. Nici colegilor, bineînțeles.

Am început să mă joc cu el. Dar fără prea mare chef. Șoricelul era vesel. Parcă nu înțelegea nimic. Nu trebuia să fac mare lucru. Îi puneam apă și hrană. Îi schimbam așternutul la câteva zile. Îmi închipuiam cum ar fi fost să primesc un leu, de exemplu. Ce grozav! Cum s-ar fi speriat colegii pe care i-aș fi invitat la mine. Ce s-ar fi înghesuit toți să vină și ce mândru aș fi fost să îl scot din cușcă, să îmi aducă mingea!

În schimb, m-am ales cu inofensivul ăsta mic!

Dar să vedeți ce catastrofă! Nu veți crede ce-am pățit! Într-o zi, i-am pus apă și am uitat să închid ușița cuștii.

Eram în curte și răsfoiam plictisit cartea de limba română, când aud mare gălăgie, țipete, vase sparte în curtea vecinilor. Mă ridic și mă uit peste gard. Doamna Mimi, vecina noastră, era urcată pe un scaun și striga în gura mare. Era vară, ferestrele deschise, se vedea foarte bine.